

Č. 7

Školní rok 2015/2016

DRUHÉ PATRO

Autorský časopis žáků ZŠ

Ročník 14

V tomto čísle nepřehlédněte:

Měsíc svátků – 147

Jak se vítá knížka- 150

Příběh měsíce – 156

Sportovní centrum Replay – 158

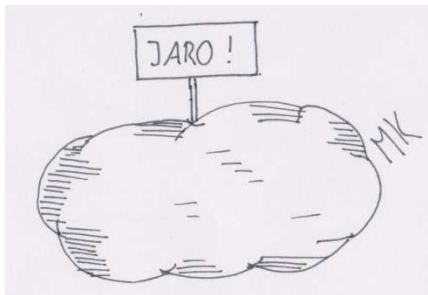
Kočky na plotě – 162

Dárek ptákům k svátku – 166

Na co se těším, až přijde jaro?

❖ Na jaro se těším, protože bude teplo a nebudu se muset tolik oblékat. Všechno začne kvést a budu chodit ven. Budou se rodit mláďata a to znamená, že budu mít nového králíčka. Už se na něj moc těším!

Denisa Valová 5. A

❖ Těším se na jaro, protože budeme venku střílet ze vzduchovky a taky jezdit na koloběžkách. Nejvíc se těším, že půjdeme na Radhošť.

Dan Vlček 5. A

❖ Na jaře mám nejraději, že je větší teplo než v zimě, líhnou se mláďata a kluci můžou hrát fotbal. Kvetou kočky. Ještě se těším na Velikonoce, to bude hodně čokolády.

Robin Filip 5. A

❖ Moc se těším na teplejší počasí a hlavně sluníčko. Také se těším na kvetoucí kočky, stromy, bledule a sněženky. Budou se rodit nová mláďata a doufám, že budeme mít nějaký přírůstek do stáda ve stáji. Nesmím taky zapomenout na Velikonoce: zajíčci, kuřátka, vajíčka, pomlázka,...

Natálie Bečková 5. A

Problém číslo jedna: přijímací zkoušky

Dalo by se vlastně říci, že život valné většiny deváťáků se rozděluje na dvě základní období – období před a období po přijímacích zkouškách. Ano, jakoby nestačilo, že už tak bylo dost komplikované vybrat si tu správnou školu, ale někteří musí dokonce dokazovat, že mají právo na danou školu chodit! Já patřím bohužel taky do té skupiny nešťastlivců, kteří si budou muset udělat 15. dubna čas a budou se muset jít nervovat nad nějaké hloupé testy z českého jazyka a matematiky do místnosti plné

dalších nervózních lidí a vážně se na to moc netěším. Chcete slyšet radu? Pokud jste zrovna v sedmičce, opravdu vám doporučuji někam si schovávat pracovní sešity a další věci do matematiky a češtiny od sedmé až po devátou třídu, bude se vám to hodit...

Paní učitelky a páni učitelé češtiny a matematiky se sice určitě budou snažit zopakovat toho s vámi v hodinách co nejvíc, ale domácí příprava je prostě nutností, tedy aspoň v tom případě, že ze sebe chcete mít dobrý pocit a chcete vědět, že jste pro své přijetí aspoň něco udělali. Já sama bych nikdy nevěřila, jak

moc se kvůli přijímačkám budu nervovat, ani to že se budu opravdu na matematiku tak připravovat. Každopádně doufám, že nám to k něčemu bude a každý se dostaneme tam, kam chceme, a vy nám můžete držet pěsti...

Kristýna Biolková 9. A

Za rok o tomto čase (už budeme mít poslané přihlášky na školy...)

Na to období se netěším vůbec, protože to bude znamenat, že jsem zas o rok starší a tak. Ještě nevím, na jakou školu půjdu, ale zatím mám čas ☺ Ale bude to těžké období, pomalu se na ně připravuji.

Ondřej Studnický 8. A

Moc se netěším, protože budu muset dělat přijímačky a bude to takové těžké období. Ale těším se, že budu velký kluk a budu na střední škole ☺

Silvestr Adámek 8. A

Mám z toho strach, protože nevím ani, kam chci jít...

Kristýna Trubačová 8. A

Pár škol mám vybraných, ale určitě to nebude definitivní. Bojím se toho, kam mě vezmou a kam ne. Začátek osmičky jsem trochu víc nedala, tak

v druhém pololetí musím ty známky vytáhnout nahoru a zlepšit. Těch 364 dní uteče jako voda a my posíláme přihlášky na školy. Vybrat dvě školy a tam poslat přihlášky nebude lehké.

Lucie Krpcová 8. A

Březen – měsíc svátků (učitelů, knih, vody)

Kdybychom byli učitelé, co bychom dělali jinak? 2. B

Martin V.: Dali bychom více tělocviku a děti by běžaly pořád dokolečka.

Vojta Š.: Těm, co by více zlobili, bychom dávali více poznámek.

Mírek: Učili bychom děti, aby nebyly tak zlé. A učili se skákat salta.

Sára: Kdyby děti byly celý den hodné, dostávaly by jedničky z chování do žákovské knížky.

Kája: Přidala bych více sportovních her.

Adam: Dával bych žákům hrozně moc příkladů, aby poznali, jak moc mám matematiku rád.

Martin S.: Dal bych delší přestávky a hodiny zkrátil.

Radim: Místo učebnic by děti měly tablety.

Tereзка: Jezdila bych častěji na výlety.

David: Dali bychom do třídy více lavic, aby děti nemohly běžat.

Oliver: Udělal bych jinou hodnotící tabulku. Takovou, jakou máme, když nás paní učitelka zkouší na počítačích.

Vojta S.: Zařídil bych, aby mohli spolu kamarádi sedět v lavicích.

Ondra: Místo známek bych dával Smajlíky.

Svátek knihy v 6. C

Myslíte si, že svátek slaví jenom lidé? To se mýlíte! Svátek slaví také knihy. V naší třídě slavily knížky 8. března. V tento den se sejdou všechny knihy a popovídají si o životě, sejdou se knihy nové se starými, dobrodružné s fantasy a podobně. Řeknou si, co je v knižním světě nového a také uspořádají soutěž, ve které musíte mít co nejvíce stránek, abyste měli šanci vyhrát. Takhle nějak probíhá den knihy každý rok ve stejný den.

Kateřina Jurečková

Dobrý den, jmenuji se Jedna, dvě, tři, my jsme bratři. Jsem knížka a v úterý mě Klárka vzala do školy a povídala o mně. Když dovyprávěla,

šla jsem si povídat s encyklopedií a s Cristianem Ronaldem. Cristiana jsem naučila počítat do deseti a on mě naučil pravidla fotbalu. Encyklopedie mi pověděla, co ví o světových rekordech a já jsem jí řekla něco o číslech. Po hodině literatury mě má paní dala zpátky do aktovky a odnesla mě domů do skříňky. Byl to super zážitek a už se těším, až budu všem vyprávět, že jsem naučila Cristiana počítat. Dnes byl prostě super den.

Klára Rozbrojová

Jmenuji se Moje první knížka, a když si mě v pondělí moje paní vybrala, byla jsem ráda. Dala mě do batohu, a tak jsem se dostala do školy. Ve škole mě chvíli držela u tabule a něco mluvila. Potom mě položila vedle Dášanky a nějakou dobu jsme si povídaly. Nakonec si mě o přestávce prohlíželi a později mě dala do batohu. Když jsem to pak doma řekla ostatním, záviděli mi, byla jsem ráda, že jsem šla právě já.

Ivana Babincová

Jsem knížka, která se jmenuje Vlk a sedm kůzlátek a jiné pohádky. Budu vám vyprávět o tom, jak jsem navštívila školu. Jednoho dne, když už

byla noc, si pro mě přišel můj majitel a vzal mě do svojí tašky mezi učebnice. Nebyla s nimi moc dobrá řeč, ale aspoň jsem tam nebyla sama. Druhý den, když jsem se vzbudila, se najednou všechno začalo hýbat a znamenalo to, že nás někdo přemisťuje. Když jsme se přestali hýbat, tak mě majitel vytáhl a někam se mnou šel. Viděla jsem všude děti a na stole byly knížky. Můj majitel o mně začal mluvit a pak mě dal k ostatním knížkám. Povídali jsme si spolu do té doby, než si mne majitel vzal. Byla jsem pak dlouho v té tašce, ale večer mě majitel dal zpět do knihovny. A tak jsem to vyprávěla

ostatním knihám, jak jsem cestovala do školy. *Natálie Vaňková*

13 bobříků třídy 6. A

(Kluci v knize Jaroslava Foglara Hoši od Bobří řeky „lovili“ 13 tzv. bobříků. Jaké bobříky by mohli získat v 6. A a 6. B?)

❖ bobřík mlčení (ružový) – nikdo nesmí celý den mluvit (včetně Kořána)

- ❖ bobřík učení (hnědý) – budeme se učit, co nejvíce to jde
- ❖ bobřík neдрzosti (modrý) – nikdo nebude drzý a ofrklý
- ❖ bobřík odvahy (žlutý) – necháme se vyzkoušet z každého předmětu
- ❖ bobřík krasopisu (oranžový) – všichni budeme psát krasopisně, aby to po nás p. uč. přečetla
- ❖ bobřík čtení (zelený) – budeme se snažit co nejplynuleji číst bez jakýchkoliv zádrhelů
- ❖ bobřík rozesmání (fialový) – celý týden musíme každou hodinu rozesmát učitele
- ❖ bobřík zručnosti (modrý) – že se musí vyrobit malý domeček z přírodních věcí za 1 den
- ❖ bobřík poznámek (modrý) – nikdo nesmí mít 1 měsíc poznámku
- ❖ bobřík sezení v lavicích o přestávkách
- ❖ bobřík mazání tabule – celý měsíc
- ❖ Bobřík poslouchání – poslechneme, co řekne učitel
- ❖ bobřík trpělivosti – vydržet řvaní naší třídy 1 vyučovací hodinu

13 bobříků třídy 6. B

1. Bobřík odvahy (černý) – jít na školní půdu a něco tam vzít
2. Bobřík rychlosti (žlutý) – závody na chodbě
3. Bobřík zastrouhaných pastelek (oranžový)
4. Bobřík chytrosti (červený) – kdo za den nasbírá nejvíce jedniček
5. Bobřík zápisů (hnědý) – nedostat za den ani jeden zápis
6. Bobřík orientace (bílý) – se zavázanýma očima trefit do naší třídy
7. Bobřík hezky uklizené třídy (modrý) – uklidit hezky třídu
8. Bobřík smazané tabule (šedý) – hezky a co nejrychleji smazat tabuli
9. Bobřík kolektivu (růžový) – vybudovat dobrý kolektiv
10. Bobřík slušnosti (tmavě modrý) – co nejdéle nepromluvit sprostě
11. Bobřík mlčení (světle šedý) – co nejdéle nepromluvit
12. Bobřík nezávislosti (zelený) – nesmí se 24 hod. na telefon
13. Bobřík (zlatý) – splnit všechny bobříky

Několik „náhradních“ bobříků:

Bobřík poslouchání – poslouchat ve škole paní učitelky

Bobřík kamarádství – být hodný, kamarádský

Bobřík automobilového dne – jeden den bez použití telefonu

A na závěr bobříci „záporáci“:

- ❖ bobřík naštvaneého učitele – 20x naštvat jednoho učitele

- ❖ bobřík nesplněných úkolů – za 100 nesplněných úkolů
- ❖ bobřík úchylnosti – nosit celé 4 dny růžové oblečení
- ❖ bobřík ukecanosti – 2 hodiny kecat v kuse
- ❖ bobřík nejhorší třídy – mít nejhorší průměr ze všech tříd
- ❖ bobřík tuposti – mít nejhorší průměr ze třídy
- ❖ bobřík hyperaktivity – skákat v hodině do řeči učitelky
- ❖ bobřík zapomínání – mít alespoň 20 zapomínání za pololetí

Jak se vítá knížka?

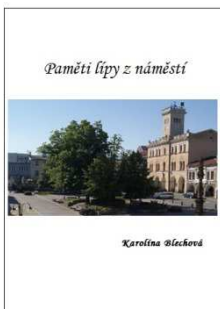
Obyvatelé Frenštátu se dočkali knihy, která pojednává o historii Frenštátu. No, nebyla to jedna knížka, ale bylo jich deset, hodně podobných. Všechny se křtily 18. února u kašny. Musím zmínit skvělé proslovy všech těch, kteří knížky křtili. Křtilo se vodou z kašny, která stojí pod lípou. Musím také zmínit počasí, které bylo skvělé. Bylo slunečno a co je nejzajímavější, na to, že je únor, byly stromy nádherně porostlé listím.

Vojtěch Charenza 9. C

Vážení hosté, představuji vám knihu Paměti lípy, kterou napsal žák základní školy Tyršova 913 Vojtěch Charenza. Autor zachytil vzpomínky lípy z náměstí ve Frenštátě, která mluví o tom, co zažila za svých sto let. V této knize se mi líbí například tyto věty: „19. května 1940 jsem měla spoustu vody díky povodním. Nebylo to však moc dobré kvůli tomu, že jsem to nestíhala pít.“

Tato kniha je dobrá v tom, že nás seznamuje s tím, co se ve Frenštátě dělo dříve. Autorovi přeju, ať se mu dobře píše další zajímavé knížky, a knížce, ať se všem líbí.

Zdislava Fialková 9. C

Jsem rád, že můžu slavnostně pokřtít tuto knihu a být mezi prvními, kdo ji přečetl. Když jsem přečetl první větu, byl jsem uchvácen, protože jsem netušil, že knížka s názvem Lípa bude o lípě, jak je v první větě psáno: Jsem lípa. Abych to shrnul, tak tato kniha je o staré lípě, která stojí na náměstí ve Frenštátě a povídá o tom, co všechno zažila a zaslechla.

Dominik Galko 9. A

Knížka, která se v knihovně neohřeje

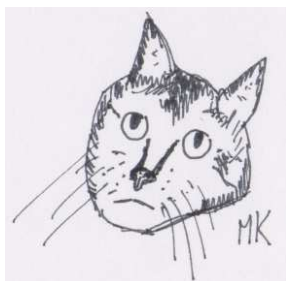
Zdravím vás, mé jméno je Deník malého poseroutky: Poslední kapka. Nikdy bych nečekala, že o mě bude takový zájem, jako se to často stává. Možná, že spisovatel nebo školní knihovna má radost z mnoha vypůjčení, já ale ne. Pořád mě nosí v aktovce a já nemám čas se posmívat jiným knížkám v regálech. Čtou mě, listují, přenášají a ani mi nepoděkují. Zároveň jsem ale ráda jako knížka, protože jsem populární. PS: Pokud si mě chcete půjčit, chodte každý den do školní knihovny, třeba mě tam potkáte. Mějte se! *Martin Kundrát, Lukáš Kutáč*

Kdybych se stal slavným spisovatelem, jaké bych si zvolil spisovatelské jméno a o čem bych napsal knížku?

2. B:

Karolína Žižková: Zvolila bych si jméno Kočka Kočičová a napsala knihu O MATEMATICE, protože se mi líbí její název.

Martin Vrobel: Jméno Mrlol Slepíčí a kniha by byla o šisulácovi, kde si chce zachránit vzpomínky, že má rád knihy.

Tereza Dobiášová: jméno Odkola Čumbrlínská a napsala bych knížku o svojí Hloupé žíle.

Oli Lysek: pod jménem Jan Křížek bych napsal o hrozivé příšeře, která se vydala do světa, aby poznala lidi. Psal bych to, protože miluju strašidelné příběhy.

Nikolka Holubová: jméno Čubrnice Červená a knížka by byla o princezně Chalvěnce, protože mám ráda princezny.

Viktorie Svobodová: vybrala bych si jméno Marie Dobrodilská a knížka by byla o jaro, protože mám ráda jaro.

Martin Seltenreich: jméno Alexandr Emínó, knížka by vyprávěla o lvovi, který žil v mrazu. Protože lev je moje nejoblíbenější zvíře.

David Špaček: jméno bych si vybral Steve Borec a napsal bych O městečku z lega, protože miluji tuto stavebnici.

Danča Jánčurová: jméno Lili Jánčurová a napsala bych o sněžném drakovi, protože se mi líbí, proto je smutná aji veselá aji strašidelná.

9. B:

Edita Levko: pod jménem El David bych napsala o výletě v 8. třídě.

Jan Juračák: jméno Heromen, kniha bude o strojírenství v RC technice.

Filip Jaškovský: Filip de Jaško by psal o mém zajímavém životě plném dobrodružství a zajímavých příhod.

Sára Stratilová: o mém životě od mala do dospělosti by psala Ell Sára dell.

Benjamin Janák: pod jménem Ragnar Drtoléb bych psal o Vikinzích, morech apod.

Tomáš Chladný: jméno Tomaso, napsal bych nějaký fantasy příběh jako Pán prstenů

Filip Petr: Filipino by psal o sci-fi románu, který by byl uprostřed horor a končil by na Titanicu.

Jakou knihu bych nikdy nečetl?

2. B:

Vojta: o matematice.

Ondra: nečetl bych knížku o vinx

Radim: hororové příšery

David: nečetl bych nikdy o Narnii

Patrik: o barbínách

Sára: o fotbale

Martin: nikdy bych nečetl o politice

Oli: nepsal bych o kvetábu

Tereзка: nečetla bych knížku o celeru

9. B:

Filip: o sci-fi románu, který by byl uprostřed horor a končil by na Titanicu.

Tomáš: romantický příběh typu 50 odstínů šedi

Benjamin: o nějakých Indech

Jan: pohádku

Edita: o škole

Jiří: o češtině, dějepisu, ne o učení ve škole

Eliška: nějaké válečné

Michal: asi o koních nebo Barbie

Lukáš: o sobě

Natálie: o válce a nějakou, kde by se vraždilo atd.

Kterou knížku bude 2. B jednou číst svým dětem?

Letopisy Narnie; O pejskovi a kočičce (3 hlasy), Krteček; Tři bratři (2 hlasy), Hory mají oči; Hrnečku, vař; Perníková chaloupka; Vítejte

v pekle; Křemílek a Vochomůrka; Bob a Bobek; Šmoulové; Kráska a zvíře; 101 dalmatinů (1 hlas).

9. B:

Krteček (6 hlasů), O pejskovi a Kočičce; pohádku (4 hlasy) Kát'a a Škubánek; nevím (2 hlasy), Červená karkulka; O malém štěňátku; Havran krvavé oko; knížku, kterou sám napíšu; já jim číst nebudu, oni budou číst mi (1 hlas)

Jaký by byl svět bez knih?

Svět bez knih by se asi dal zvládnout, ovšem jak v kterém století. Dnes už jsou počítače, telefony a YouTube, lidé už tak nečtou a Měsíc knihy, o tom už skoro nikdo neví.

Ale dříve, když ještě nebyly démonické požírače času, tak lidé četli a psali knihy, smysluplné a dobré knihy, knihy, které nebyly pohádky za každou cenu s dobrým koncem a nebyly to ani knihy, v nichž ovládnou svět zombie.

Dříve by bez knih asi byla nuda, ale lidé by si našli jinou zábavu, ale myslím, že by jim pořád něco chybělo.

Jednou větou, svět bez knih by byl na houby. *Tereza Lupíková 9. C*

Jaký by byl svět bez knih?

- měla bych prázdnou skříň, protože polovinu své skříně používám jako knihovnu

- a taky by mě zajímalo, jak by se učilo ve škole

- nebo jak bych lisovala svoje čtyřlístky ☺

- takže svět bez knih by byl marný. *Marie Svobodová 9. C*

Světový den vody (podle 4. D)

Když padám jako kapka vody, připadám si pro lidi důležitá a potřebná pro život. Občas se mnou plýtvají, ale to je jejich chyba, ať se nediví, když jim voda chybí. Myslím, že někdy mě fakt potřebují.

Katka Peigerová

Jsem sněh, ale jsem vůbec užitečný? Děti ze mne mají radost, ale dospělí mě nemají moc v lásce. Děti si hrají ve sněhu, ale potom jsou nemocné. Způsobuji nehody, ale přesto jsem krásný. Jsem studený, ale přesto mám city. Když mě odkopnete, taky mě to mrzí. *Beáta Boháčová*

Moře je moc důležité a navíc pokrývá skoro celou planetu Zemi! Je to fakt super, hrají si na nás miliony lidí. Můžeme poskytnout vodu a sůl. A je to sranda.

Míša Mužík

Jsem sníh, jsem tu hlavně pro děti, ale i dospělí mě mají rádi. Mám spoustu podob, můžu být sněhulák a taky sněhová koule.

Jeroným Křištof

Kdybych byl řekou, byl bych na zemi rád, líbilo by se mi tu a bylo by to tu fajn. Kdybych byl voda, byl bych užitečný.

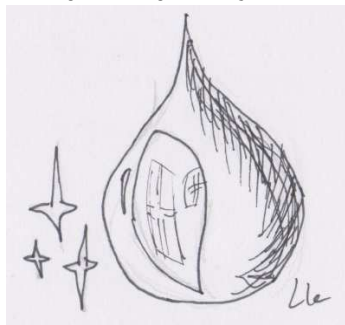
Šimon Veselý

Chtěla bych se stát kapkou vody, protože bez vody nemůžeme žít, voda je pro nás důležitá. Kdyby došla voda, nebyl by život. Ve vodě jsou různé živočichové. Voda je tak úžasná.

Lucka Šmahlíková

Kdybych byl kapka vody, cítil bych se bezcenně a bezmocně. Velmi by mě zajímalo, jestli bych cítil bolest. Hodně by rozhodovalo, kde přistanu.

Vojtěch Wasil

Když jsem na zem spadla, vypadalo to tu krásně. Hned mi došlo, že jsem i jako kapka pro svět důležitá. Byla jsem šťastná. Řeky tu byly čisté a o vodu se všichni starali. Cucca jsem si trochu řeky a byla sladoučká. Hned mi došlo, že tady je mé místo.

Michaela Štefková

Já bych chtěl být řekou, protože bych mohl zadarmo přeloučit třeba do Argentiny nebo do Itálie anebo přeloučit oceány. Jsem dobrý, ale zároveň ničím všechno, co mi přijde do cesty.

Šimon Filip

Jsem užitečná, dávám lidem vodu ve všech skupenstvích. A na naší planetě se mi líbí, ale jak letím vzduchem jako kapka, cítím, že se rozplácnu na zem.

Klára Blažková

Jsem hodně užitečný, dávám lidem napít. Mám pocit, když jsem kapka vody, že jsem takový studený (chladivý). Mám hodně skupenství.

Kuba Ondryáš

Děti si se mnou hrají v zimě. Dělají ze mne sněhuláky, koule, iglú. Koulují se, skáčou do sněhu. Někdy se ze mne stávají rampouchy.

Vojta Bartoš

Kdybych byl kapkou vody, tak bych si to docela užíval. Rád bych sloužil živočichům a rostlinám. Ale je víc druhů vody – pára, potok...

Richard Merenda

Kdybych měl být kapka vody, tak bych tu chtěl být, protože jsem užitečný. Jsem pití, jsem užitečný k umývání, prostě jsem tu rád. Protože kdybych tu nebyl, nikdo by tu nepřežil. Takže si mě važte, prosím.

Mikuláš Kalina

Kdybych si představil, že jsem kapka vody a padal bych na zem, byl bych vyděšený. Báł bych se. A já vím, že voda je na světě moc důležitá. Tak proto bych se báł.

Matěj Horák

Kdybych byla kapka vody, byla bych na sebe hrdá. Všichni by mě potřebovali, ale na druhou stranu bych se litovala, protože je mě méně a méně.

Marky Žingorová

Co bychom dělali ve 2. B, kdyby ve škole netekla voda?

Terezka: Nosili bychom vodu z domu v lahvích. Anebo bych nechodila do školy.

Adam: Umřel bych.

Oliver: Pil bych šťávu z ovoce.

Matěj: Před školou bych udělal jezero a tam bychom se myli. A na zahradě bychom vykopali studnu.

Sára: Nosili bychom v hrncích vodu z domu pro kuchaře.

Vojta Š.: Na zahradě by musely být kadibudky.

Martin V.: Všichni by první hodinu nosili vodu do školy. Byl by to předmět Nošení vody. Ten předmět by se neznámkoval. Obědy budeme dostávat do polystyrenové krabičky.

Sára: Oběd bychom dostávali na list, třeba na zelí.

Martin: Obědy bychom dostávali do vydlané misky z chleba.

Příběh měsíce

Já jsem měsíc jménem Tom. Mám jedinou práci – svítit v noci na obloze plné hvězdiček, ale přestává mě to už bavit. Nedělám nic jiného, jen se střídám se sluníčkem, a to je obrovská nuda. Jak já bych si přál alespoň na tři dny se dostat na zem! A jak jsem to

dořekl, tak se stalo něco zvláštního. Byla temná noc a přede mnou se objevila malá noční víla a řekla mi, že mi splní tři přání. Nemusel jsem se dlouho rozmýšlet a hned jsem věděl, co chci. A řekl jsem: „Přeji si, abych mohl tři dny prožít na Zemi.“ Jakmile jsem to dořekl, víla zmizela, setmělo

se ještě víc, zvedl se vítr a já usnul. Ráno po probuzení jsem nevěřil svým očím. Probudil jsem se v nějakém lese a hned mi došlo, že se mi první přání splnilo. Vstal jsem a šel se po lesíku trochu porozhlédnout. Byl jsem nadšený z toho všeho, co jsem kolem sebe viděl. Bylo to skvělé! Ale najednou mě něco šíleně zabolelo. Uskočil jsem a všiml jsem si, že jsem šlápl na malého ježečka. Ten se schoulil do malého klubíčka a celý se třásl, ale asi ani netušil, jak moc to bolelo mě. O kousek dál jsem zaslechl šumět potůček. Na břehu skákaly malé žabičky různého druhu, ptáčci na stromech si zpívali různé melodie a byl to zkrátka nepopsatelný pocit. Ve snu se mi párkrát zdálo, jaké to tady musí být, ale že to tady bude až tak nádherné, jsem nečekal. Uběhl den a nastala noc. Byla tma, světlo bylo pouze z mých kamarádek hvězdiček. A pak mi to došlo. Ještě že ony neměly tak pošetilý nápad jak já a zůstaly na obloze, jinak by na světě byla černočerná tma. Pořád jsem bloudil lesíkem a už se mi začínala zavírat má malá modrá očka. Chtělo se mi strašně spát, ale nebylo kde si lehnout. Všude, kde jsem to zkoušel, to bylo nepohodlné. Ostré kamínky mě tlačily do mých malinkých zad. Opět jsem si vzpomněl na svou oblohu, jak dobře se mi tam spalo. Upřeně jsem koukal na tmavé nebe, zakopl jsem a upadl do měkkého místa. Jak jsem se vzpamatoval z pádu, zjistil jsem, že místo, na které jsem dopadl, bylo pokryté heboučkým mechem. Pohodlně jsem si lehl, přikryl jsem se popadaným listím a ihned jsem usnul. Ráno mě probudily sluneční paprsky, vstávat se mi vůbec nechtělo, protože místo, na které jsem čirou náhodou narazil při pádu, bylo hodně pohodlné. Nakonec jsem přece jenom vstal a vydal se na další

průzkum lesem. Ušel jsem pár metrů a už mě to začínalo nudit. Chodit sám po lese není vůbec žádná pořádná zábava a usadil jsem se na nejbližší kámen. Přemýšlel jsem, co bych mohl podniknout dál a co by mě bavilo. A vtom mě to napadlo. Mám přece ještě dvě přání, která můžu kdekoliv a kdykoliv využít. „Přeji si, abych si tady měl s kým hrát a povídat si,“ řekl jsem a v ten moment stál přede mnou chlapec asi ve věku devíti let. Chvilí jsme oba dva mlčeli, protože jsme nevěděli, co říci. Byl jsem úplně mimo, jelikož jsem poprvé spatřil člověka. Chlapec měl asi podobný problém jako já, vždyť každý se tváří v tvář s měsícem nesetká. Konečně promluvil. Pozdravili jsme se a začali jsme jeden druhého zpovídat. Jmenoval se Majk. Postupně jsme si na všechny otázky odpověděli a začali jsme si hrát. Hráli jsme si v potůčku, v lese i na louce opodál. Konečně jsem se nenudil! Byl jsem nadšený a v duchu jsem pořád děkoval víle, která mi toto všechno dopřála a zajistila. Opět nastal večer, ale tentokrát den utekl jako voda. Jako ta voda v potůčku, ve kterém jsme si s Majkem hráli. Museli jsme se rozloučit. Majk mi slíbil, že za mnou zítra přijde na stejné místo, kde jsme se dnes potkali. Vrátil

jsem se na své pohodlné mechové místečko a ještě chvíli přemýšlel o tom, co jsem dnes zažil, a došlo mi, že zítra je poslední den, který prožiju na Zemi. Blaženě jsem usnul. Ráno jsem se probudil a ihned spěchal za Majkem. Musel jsem mu říci, že dnešek je zároveň naším dnem posledním. Byli jsme z toho smutní, že už se neuvidíme, ale náladu jsme si zkazit nenechali. Poslední den jsme si užili, jak jen nejvíce to šlo. A teď upřímně, na Zemi se mi moc líbilo, ale přeci jsem měsíc a táhlo mě to zpět na oblohu mezi své kamarádky hvězdičky. Vždyť jsem měsíc a mám za úkol něco jiného, než se toulat po lese. Při loučení byl Majk strašně smutný a já přemýšlel, jak ho potěším. Už jsem na to přišel! Mám poslední přání. Hádejte, co jsem si přál. „Přeju si, abych mohl kdykoliv Majka na hodinu navštívit.“ Víla se pousmála, přikývla a opět jako tehdy se setmělo, zvedl se vítr a já se probudil až nahoře na obloze. Na tyhle tři dny budu vzpomínat jen v tom dobrém a jsem rád, že kdykoliv budu chtít, můžu Majka

navštívit. Majkovi to taktéž vyčarovalo úsměv na tváři. „Děkuji,“ řekl jsem ještě jednou víle a začal jsem se plně věnovat své práci. Svítit a svítit a svítit.

Nikol Šindlerová 8. C

Když nemůžeš, přidej!

„Když nemůžeš, přidej,“ to je heslo, které mají sportovci ze Sportovního centra Replay pořád na očích, je totiž nalepeno na zdi tělocvičny.

Priznejme si, že naše město není zrovna napěchované místy, kam by si mohly děti, ale i dospělí jít zasportovat. Jednou takovou světlou výjimkou je právě Sportovní centrum Replay a přesně tam jsme se s Druhým patrem vypravili. A co jsme tam dělali? No sportovali, samozřejmě... Ne, dobře, možná jsme nesportovali, ale aspoň jsme to pro vás celé obhlédli a zjistili pár informací, které vás snad nabudí k tomu si tam zajít a udělat pro své tělo něco prospěšného. Hned první, koho jsem

uviděla už u vstupu, byly dvě malé tenistky. Tenis mě vždycky zajímal a holčičkám to opravdu šlo, ale bylo mi řečeno, že já už mám holt smůlu, protože s takovým tenisem se začíná třeba už od tří let a tohle období už jsem bohužel tak nějak prošvihla... Kromě tenisu mě zaujala ještě lezecká stěna, ta naštěstí není nijak věkově omezena, a tak si už teď plánuju, že bych si to chtěla alespoň jednou zkusit.

Kristýna Biolková

Naše exkurze začala. Za sklem jsem viděl čtyři badmintonové kurty a jeden tenisový. Za kurty jsem zahlédl boulder, ale k tomu se ještě

dostaneme. Šli jsme chodbou kolem šaten. Do pánské jsme se i podívali, konkrétně na skříňky uzamykané PIN kódem. Prošli jsme kolem převlékárny boulderu a na konci chodby jsme šli do lezecké místnosti, které se říká boulder. Šlapali jsme na měkkou žíněnku, to znamenalo, že se tam může lézt bez

lana. Stěny jsou vysoké asi 5 metrů. Nabízí se v nich lezecké trasy pro začátečníky i pokročilé.

V chodbě byly i další dveře. Ty vedly do Dětského světa. Jméno už napovídá, že si tam děti užijí legraci. Hrají si tam v bezpečném „kvádru“ plném skluzavek a různých atrakcí. Rodiče si u baru můžou dát třeba kávu. Děti tam navíc mají svoji převlékárnu. Po schodech jsme vyšli

nejprve do prvního patra, kde však ještě nebyla zprovozněná tělocvična. Tak jsme vyšlapali do tělocvičny ve 2. poschodí, kde trénoval taneční kroužek. O víkendu si tam může každý zahrát stolní tenis. Šli jsme zpět k baru u kurtů. Zeptal jsem se, jaká je víkendová návštěvnost. Dozvěděl jsem se, že v sobotu

spíš slabší, v zimě v neděli je tu tak z 80 % plno. A tak exkurze skončila.

Martin Kunderát

Když jsme přišli do sportovního centra, s úsměvem nás přivítal jeden z majitelů. Chvilí nám povídal o historii a potom přišla naše první zastávka v badmintonové hale. Dozvěděli jsme se, že se zde nemohou pořádat oficiální turnaje, jelikož jsou nízké stropy. Další zastávka byla v šatnách a tam nám povídal o kódování skříněk. Kolem dveří do salónu krásy jsme došli k lezeckým stěnám, které jsou bez jištění. Ptali jsme se, od kolika roků se na stěny může a odpověď se nám líbila: „Můj tříletý syn už na stěny chodí, ale jen v dohledu.“

Dětský svět a Bublinka jsou jedny z nejoblíbenějších částí sportovního centra. Je to malý ráj pro děti, můžou tam hrát fotbal a také basketbal. Největší a zároveň nejlepší část je obrovská prolézačka, na které je úplně všechno. Je tam trampolína, dlouhá klouzačka a

nesmí chybět moře kuliček. Pro starší děti je tady trochu té virtuality v podobě Xboxu. Nesmíme zapomenout na maminky, ty zde mají nachystané pohodlné sedačky a stolečky. Hned vedle dětského světa se nachází Bublinka, je to malá školička, ve které se hlídají děti. A abych

nezapomněla, tak se v Dětském světě mohou pořádat oslavy. Dětský svět je moje nejoblíbenější část sportovního centra a moc ráda se tam vracím. O patro výš se nacházela tělocvična na cvičení jógy a také na rozcvičku badmintonového kroužku. Nakonec přišel čas na naše otázky, ptala jsem se, jestli je těžké starat se o něco tak velkého. Náš pan průvodce říkal, že je to hodně těžké. Celá návštěva se mi líbila a určitě se do Sportovního centra budu ráda vracet.

Nikol Reková

Ptáte se - a co tělocvična?

Na tuhle otázku s radostí odpovím. Tělocvična se nacházela v druhém patře budovy a byla zhruba dvakrát větší, než ta naše malá školní, uprostřed ji v párech podpíraly čtyři sloupy. Kolem celé místnosti byla okna s nádherným výhledem na Frenštát a ze dvou východních oken až na Radhošť. Byly zde trampolíny, žebřiny, TRX (nějaké provazy) a spousta dalších nástrojů podporujících fyzické zdraví. O víkendech tu hrají ping-pong, v sobotu o půl desáté zde má rozcvičku badmintonový kroužek (jehož jsem členem) a nechybí ani jóga. Abych nezapomněl, mají tu i záchody, jo a ještě něco, dozvěděl jsem se, že pod touto tělocvičnou jsou nejsilnější stropy ve Frenštátě, mají až jeden metr. *Z druhého patra REPLAYE zdraví Druhé Patro a Lukáš Kutáč.*

Trocha historie:

Jedna z budov, ve kterých najdeme Sportovní centrum Replay, byla postavena už v roce 1883 firmou František Křenek a synové jako mechanická tkalcovna. Zaměstnávala 185 dělníků a vyráběla různé druhy látek, např. ložní prádlo, ale i ubrusy. Po roce 1948 došlo ke sloučení frenštátských tkalcovských firem a vznikl bavlnářský podnik Slezan. Ten ukončil výrobu po roce 1989.

Zchátralou továrnu koupili v roce 2007 bratři Zahradníkovi. Nejdříve vytvořili z bývalé výrobní haly badmintonovou halu se čtyřmi kurty, kde se pořádají i turnaje v badmintonu ve dvouhře i čtyřhře. Hřiště využívá od 13 do 16 hodin tenisový oddíl Na Dolině, pak je vystřídají hráči badmintonu, kteří zde mohou zůstat do 22 hodin.

Velikým lákadlem se stala boulderingová lezecká stěna. Byla otevřena v lednu 2015 a našla si své příznivce mezi mladými v širokém okolí. Lezce láká velký výběr tras, které se navíc po čase mění. Ve středy a čtvrtky se zde scházejí lezecké kroužky, o které je velký zájem.

Pro nejmenší je určen Dětský svět, herna pro nejmenší. Rok a půl zde také působila dětská školka Bublinka. Zaujalo nás, že si zde můžete uspořádat oslavu narozenin, čehož využívají hlavně v zimě ti menší se svými rodiči a kamarády. Najdou zde více místa k řádění, než ve svém pokoji...

Co má Sportovní centrum Replay dále v plánu?

Při pohledu od obchodu Hruška můžete vidět velkou halu, ze které zůstala stát jen jedna stěna a střecha, tam letos vyrostou další čtyři kurty na badminton, jeden kurt tenisový a zboku hřiště na squash. Celá hala bude propojena krytou chodbou s budovou Sportovního centra. Až bude hala v provozu, přijde čas na zvýšení stropu v současné hale mezi recepcí a lezeckou stěnou Boulder. Majitelé Sportovního centra Replay mají ve svých budovách i venkovních prostorech stále ještě dost místa, tak se můžeme nechat překvapit tím, co pro sportovce z Frenštátu a okolí ještě vymyslí.

Pokud by vám nestačily naše fotky v časopise, můžete se podívat na webové stránky Sportovního centra Replay (<http://www.replaysc.cz/>), nebo se tam zajděte podívat sami.

Redaktoři Druhého patra děkují našemu průvodci René Zahradníkovi za čas, který nám věnoval a za příjemnou společnost.

Exkurze do Continentalu

V pondělí jsme se na první tři hodiny byli podívat, jak se pracuje ve firmě Continental a jak vypadá dvanáctihodinová práce, kterou děláte pořád dokola. Na začátku jsme dostali řádné školení o tom, že ve firmě musíme chodit pouze v pláštích a buď v speciálních sandálech, nebo v návlecích jako u doktora. S těmi jsme měli všichni velký problém, jelikož se to muselo omotat okolo nohy, což pořád sklouzávalo, takže

jsme se v jednom kuse zastavovali a zastrkovali si to zpět do boty. Ještě komičtější byly ale pláště, co jsme dostali z důvodu čistoty a statické elektřiny. Všichni jsme rázem vypadali jako páni doktoři. Rozdělili nás na dvě poloviny, takže jsem některé v plášti a návlecích skoro ani neviděla, což je škoda, protože to byl opravdu komický pohled. Návštěva byla super hlavně díky průvodci, který nás provedl firmou od úplných základů, jako byl třeba sklad až po výrobu a ukázal nám i jak se výrobky balí. Po exkurzi jsme měli ještě nějaké závěrečné zhodnocení, vrátili jsme pláště a na závěr dostali svítící autíčka od firmy Continental, které někteří stihli zničit, než jsme opustili areál celé firmy.

Jana Cibulcová 9. A

Vůbec se mi tam nechtělo, protože přšlo a k tomu jsme ještě přišli o tělák. Došli jsme tam a museli si obléct pláště, než jsme vstoupili do výroby. Potom si nás vzal nějaký týpek, který mohl měřit tak 230 centimetrů, ale byl pěkný a vtipný. Vysvětloval nám, jak to funguje, a my jen dělali, že nás to aspoň trochu zajímá. Nejlepší byl ale konec, kdy jsme dostali svítící autíčko na klíč (už se mi rozbilo)...

Aneta Šturalová 9. C

Co se týče samotné prohlídky, tak byla dobrá. Nejlepší byl průvodce, který chvilka házel dobré vtípky. Při prohlídce sice na každém metru smrdělo něco jiného, někdy dost nechutně, ale šlo to vydržet. Na konci jsme všichni dostali svítící autíčka. Celkové zhodnocení: 2.

Martin Žížka 9. C

Před procházením pracovišť jsme se dívali na prezentaci, ve které nám řekli, ve kterých státech mají své závody, a také jsme se dozvěděli něco o historii, co všechno vyrábí, kolik lidí celkem pracuje v této firmě a kolik součástek vyrobí závod ve Frenštátě. Bohužel si už žádné z těch čísel nepamatuju. Poté jsme byli poučeni o bezpečnosti a vzali jsme si pláště a na boty návleky s proužkem, které jsme si omotali kolem nohy, měl z nás odvést elektrický náboj.

Vojta Charenza 9. C

Kočky na plotě

Ve výtvarné výchově jsme kreslili a vystřihovali kočky a pak psali, co dělaly kočky na plotě:

❖ Sára Merendová: Jednoho večera jsem šla s kamarádkama se dívat na

úplněk. Vylezly jsme na plot a povídaly jsme si s Mourkem, Mickou, Matyldou a Ajky.

❖ Patrika Dujková: Této noci jsme spaly ve svých pelíškách. Potom jsme otevřely oči a uviděly jsme krásný měsíc a vedle měsíce krásné hvězdy. Byla to taková krása, že jsme se musely shromáždit na plotě a to je konec.

❖ Danek Janák: Jednu noc jsme se sešli s mými přáteli Mourkem, Felixem, Mourákem a Bredem a povídali jsme si o místech, kde je hodně myší. Měsíc krásně svítil a hvězdy byly vidět. Lebedili jsme si a bylo nádherné počasí a teplo.

❖ Dominik Skřídlovský: Za Mickou přišel Modroočko a Micinka mu

vyprávěla o jedné fotce. A na fotce bylo, jak jsme se dívali na měsíc. A na hvězdy.

❖ Natálka Krupová: Jednoho dne jsme se setkaly a seznámily. A šly jsme se projít. A uviděly měsíc a koukaly a mňoukaly na něj a povídaly si o životě.

❖ Marek Říman: Ten večer jsme tam byly, protože bylo zatmění, bylo teplo a ty kočky byli tvoji strejdové a tety, Modroočko.

❖ Beáta Čadová: Jednoho večera jsem šla se čtyřmi kamarádkami podívat se na úplněk. Vylezly jsme na plot a povídaly si s Mourkem, Mickou, Matyldou a Mišel.

❖ Honza Ondryáš: Bylo to takhle. Jednou jsem šel a potkal jednu kočku. A já jsem šel dál a dál. A potkal jsem další kočku a měl jsem dva kámoše. A šel jsem dál a potkal jsem další kočku a měl jsem dalšího kámoše.

❖ Tomáš Němec: Jednoho dne jsme se sešly na plotu. Pozorovaly jsme měsíc a hvězdy a potom jsme slezly z plotu a šly jsme spát domů. A večer jsme se šly dívat na měsíc a na hvězdy.

❖ Patrik Šmahlík: Jednoho dne Micka s kamarády šla na plot. Jak přišla domů, tak vyprávěla o tom, co zažila. „Modroočko, povím Ti příběh. Na plotě jsem seděla spolu s jinými kočkami. Byl tam Žlutovousek,

Garfield, Hnědoočka a další kočka, kterou jsem neznala. Na obloze svítil měsíc jako miska mléka. Mňoukali jsme pro něj kouzelnou kočičí písničku. Mňau, mňau, mňau.“

❖ Andrea Procházková: Jednoho večera se sešly kočky a kocourkovi Modroočkovi povídaly: „Ach, nás je pět a sedíme na plotě a popisujeme sebe.“ A začíná ta oranžová. „Já jsem tlustá a oranžová a jím myši.“

❖ Vojta Vykrut: Měly jsme na plotě pěvecký sbor. Byly jsme tam na kočičím táboře. Tam jsem se naučil lovit myši.

❖ Markéta Horníková: Byla jsem tam já a moji kamarádi Fousek, Zelenoočka, Drápek a Irča. Byl zrovna úplněk, mňoukali jsme tam, byli jsme jako kapela.

Noční hrůza

Daleko v lese byl měsíc a před tím měsícem byl strom. Malovali jsme tuší a temperkami. Některé ty stromy jsou strašidelné!!! Všichni jsme se tu noc báli...

Tereza Bartoňová 5. B

Tma. Úplněk. Nikde nikdo, jenom vlci a jejich náčelník Vlkodlak Největší. Dnes vylezli, aby si zavylí na měsíc, ale cestou potkali laňku. Laňka utíkala, ale chytili ji. Krev. Smrt. Sova vzlétla a už se nikdy nevrátila. Všude bylo mrtvo. Duchové, smrtky, mrtvoly oživly. Ze země se stal živý horor. Už nikdo nežije. Je po všem...

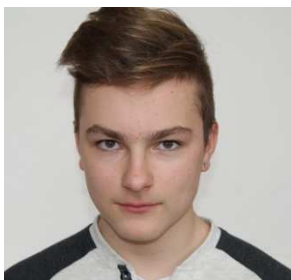
Berenika Jiskrová 5. B

Byl temný večer, měsíc svítil jako ještě nikdy. Najednou, najednou se něco hýblo ve křoví. Vydávalo to podivné zvuky. A když se větve naklonily nad keř, vyskočil na větev stromu... už se ani neví, co to bylo. Zvíře, člověk? Ale on se ještě vrátí, aby vykonal svůj čin! Neví se co, neví se kdo, neví se kdy, neví se jak, neví se s kým!!!

Michaela Pospíchalová 5. B

Na minutku s devátáčkama - rozhovor s Patrikem Mičkou

Rozhodly jsme se, že v každém dílu Druhého patra uděláme rozhovor s někým z vás, s nějakou tou "školní hvězdou" a jako první jsme požádaly o rozhovor osmáka, kterému se říká Miči a já věřím, že víte o kom je řeč.

O tomhle klukovi se poslední dobou opravdu hodně mluvilo a to ať už v dobrém nebo ve zlém, a navíc z druhého stupně snad neexistuje nikdo, kdo by ho neznal. I proto byl Miči naší první volbou a vy si teď můžete přečíst například to, jestli by byl Patrik raději, aby ho nikdo neznal, nebo je spokojen s tím, jak to je...

Kristýna Biolková 9. A

Rozhovor s "hvězdou" školy Patrikem Mičkou

? Jaké to je být celebrita?

! Celebrita je být úžasné.

? Víš, proč jsme si vybraly právě tebe?

! No to nevím, ale tipuju..., protože mě všichni znají.

? Znáš někoho z 2. stupně, kdo by tě neznal?

! To ne, ve škole mě zná asi skoro každý!

? Kdo je tvůj „gang“?

! Tak jmenovitě Dejv (David Kyselý) a Studna (Ondřej Studnický).

? Čím myslíš, že jsi pro lidi známý?

! Tak asi chováním, jsem takový zvláštní, klidný.

? Kdyby sis mohl vybrat celebrita/neviditelnost pro okolí?

! Ne, to bych nechtěl. Lepší je, když všichni ví, že jsem a že existuju.

? Kdo je tvým vzorem, idolem a proč?

! Mým vzorem je Arnold Schwarzenegger. Líbí se mi, jak má namakané tělo, které chci mít, skoro už mám.

Michaela Žingorová, Kristýna Biolková

„Abecední“ nemoc

Je docela známo, že třída 8. A je trochu děsivá a bojovná. Když se jim jednoduše někdo nelíbí, tak se z čista jasně ztratí. Nikdy se neví, na jak dlouho, ale mohli bychom to nazvat jako „systematická likvidace“. I přes jejich povahu jsou to chytré děti, takže aby někoho nevynechali a alespoň na chvíli nevyřadili z třídního kolektivu, tak to berou postupně. Nejsou to, ale žádní „loseři“, takže začali od konce abecedy. Naposledy poslali neznámo kam pryč hned dva jednice s počátečními písmenky příjmení Ž a Z. Doufejme, že se oba brzy ve zdraví vrátí a na „ostrov zapomnění“ tentokrát nikoho nepošlou.

Michaela Žingorová 9. A

Dárek ptákům

Rozvrhli jsme pracovní síly, nastřádali jsme potřebný materiál a nářadí, naměřili jsme rozměry, rozřezali, provrtali a ztloukli k sobě, prostě není co dodat. Dobře, tak jednoduše bez jakéhokoliv háčku to nešlo. Když

jsmo to konečně naměřili, mohli jsme řezat, ale co to? Pomalu jsem zjišťoval, že neumím řezat s čepovkou. Když mě zvěřil pan školník, byl „trochu“ zděšen a „trochu“ mi pomohl (celé to uřezal). Potom se ke mně dostavilo druhé prkno, a jelikož mě pan školník dostatečně poznal z mého stylu řezání, doporučil mi s panem zástupcem Grófem nějakou ruční pilu či co, ale o to, jak se to jmenovalo, teď nejde. Každopádně to šlo lépe, dřevo bylo za chvíli uřezané a připravené k vrtání. To také nešlo zrovna hladce. Navrtali jsme a řekli si s Martinem: „Hotovo, teď už to jen splácet.“ Ale co se nestalo. Zjistili jsme, že je vlastně navrtaná sotva půlka a o co víc, o vrtačku nás odlehčili devátáci. O to déle jsme čekali a práce byla zdloouvější. Když se vrtačka udatně vrátila, nasadili jsme vrták a vrtali jsme, co nám síly stačily. Jenže už u prvního vrtání jsme zjistili, že je krátký vrták. Všechno se vyměnilo a do třetice všeho dobrého se nám to povedlo. Teď čekala nejnáročnější akce dnešní celkové mise s velmi důstojným a nevtipným názvem Sýkorčička, čekalo nás zhotovení konstrukce, které by bylo úplně bez problému až na to, že nám chyběl spodní díl skládačky. Pan školník ho uřezal na cirkulárce a bylo, teď už ho jen přidělat k ostatním, nabarvit, nalakovat proti různým škůdcům a vysadit na Horečky (přijďte se podívat). Mise Sýkorčička se brilantně dovršila a my z redaktorstva se s vámi loučíme.

Lukáš Kutáč 6. C

Když se nás pan učitel zeptal, jestli by si někdo nechtěl jít postavit budku, tak jsme s Veri okamžitě zvedly ruku a bylo nám jasné, že je

budeme stavět spolu. Jakmile jsme i se Zdenou a s Matějem přišli do dílen, první věc, co kluci udělali, bylo, to že nám s Veri hodili pod nos plánek s budkou a řekli: „Tuhle stavíte vy.“ Tak jsme s Veri vzaly dřevo a začaly kreslit, poté nám pan školník díly nařezal a my jsme začaly díly dávat do sebe. Samozřejmě nám pomáhal pan učitel, ale dopadlo to velmi dobře. S naším výtvořem jsme já i Veri velmi spokojené a doufáme, že s ním budou spokojení i ptáčci.

Klára Petrová 9. C

Motosalon v Brně aneb Jak se nechat veřejně ušlapat

Jednou v sobotu nás, mě a tátu, dohnala naše touha po krásných motorkách až na Motosalon v Brně. Vyjeli jsme hned ráno a doufali jsme, že se velkému návalu lidí zdárně vyhneme. Ze začátků to tak opravdu vypadalo. Dojeli jsme na parkoviště u výstaviště, dokonce jsme

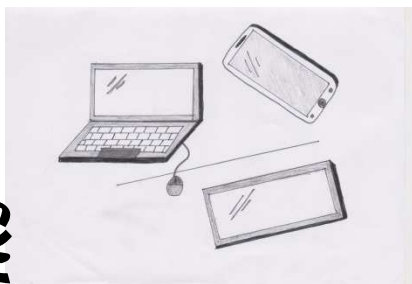
tam byli čtvrt hodiny před otevřením celého salonu a lidí nebylo nijak zvláště moc. Pár stánků jsme si s obdivem obešli, nafotili plno fotek a skoro na každou druhou motorku jsme si museli sednout. Po zhruba hodině a půl jsme se dostali ke stánku

Hondy a tam to začalo houstnout. K tomu, abychom se dostali k motorce, jsme sice chvíli museli počkat, ale prozatím se to dalo vydržet a zrovna u Hondy stála ta chvilka čekání zato. Všichni si fotili překrásně modelky pózující na novém modelu od Hondy Africa twin, ale dav pomalu a jistě houstl. Než jsme se vymotali od tohoto stánku, museli jsme projít uličkou, kde jsem si připadala jako u nás na Martinském trhu, možná ještě hůře, jelikož v hale bylo poměrně teplo. Pár lidem jsem šlápla na nohu, a dokonce se srazila s nějakým obrovským dvoumetrovým harlejistou. To nejhorší mě ovšem ještě čekalo. U stánku Kawasaki, když jsem seskakovala z jedné motorky (která se mi strašně moc líbila a samozřejmě jsem se s ní musela vyfotit), jsem kopl dva lidi dost surově nohou přímo do hlavy a nevypadali, že by je to zrovna

potěšilo. Vůbec se jim nedivím, protože rána to byla pořádná. Nejméně 3x jsem se jim omluvila a pak prchala rychle pryč někde, kde by nebylo tolik lidí, což se skoro nepovedlo. Méně lidí bylo až na parkovišti, ale i přes to všechno, mi to skoro nevadilo, všechny ty nádherné a tak rychlé stroje, které tam byly vystaveny, stály za to. *Jana Cibulcová 9. A*

Musím přiznat, že se mi

dnešní technika moc líbí.

Komiks

Na FB mám přátele, ale mrzí mě,

že na Skype to Karel IV. nebere.

Na vydání 137. čísla Druhého patra se podíleli: Jana Cibulcová, Michaela Žingorová, Kristýna Biolková, Nikol Reková, Lukáš Kutáč, Martin Kunderát

Obrázky kreslili: Natálie Malíková, Lukáš Kutáč, Martin Kunderát

Fotografie: Karel Šindler (str. 158-162, 164, 165), Jana Cibulcová (str. 167), Petr Ondryáš (ostatní)

Komiks: Natálie Heřmánková

e-mail: druhe.patro@seznam.cz

<http://www.zstyrfren.cz>

Tisk: LWR Graphic s.r.o. Frenštát p. R.

ZŠ a MŠ Tyršova 913, Frenštát pod Radhoštěm

Vydáno 29. 3. 2016